

عنوان مقاله:

حدود صلاحیت قضات در خودداری از اجرای مقررات دولتی مخالف با قانون

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های نوین حقوق اداری، دوره 5، شماره 14 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

محمد زارع بیدکی - دانشگاه علوم قضایی و خدمات اداری

مسلم آقایی طوق - دانش آموخته دکترای حقوق عمومی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

نظارت بر اداره اصل و اساس حقوق اداری به شمار می آید. یکی از نظارت های قضایی در حقوق اداری ایران، خودداری قضات از اجرای تصویب نامه ها و آیین نامه های دولتی خلاف قوانین و مقررات اسلامی و یا خارج از حدود اختیارات قوه مجریه است. این نظارت تنها در مقام قضاوت است و صرفا به عدم اجرای این مقررات منتهی می شود. مقررات دولتی اعمال عام الشمولی است که از طرف مقامات صالح صادر می گردد. در صورت تفسیر موسع از «دولت» می توان این مقررات را شامل تمامی مصوبات، چه از نهاد های عدم تراکم و چه نهاد های عدم تمرکز و خاص صادر گردد؛ دانست. «قضات دادگاه ها» شامل قضات نشسته می گردد و نمی توان قضات دادرها را در این معنی داخل کرد. قضات شورای حل اختلاف نیز در این معنی وارد نمی گردد چرا اصل امنیت قضایی و تفکیک قوا مستلزم آن است که این اصل را به صورت موسع تفسیر نماییم. اصطلاح «قوانین و مقررات اسلامی» شامل قانون اساسی نمی گردد چرا که قانون اساسی هر زمان قصد داشته است از قانون اساسی نام ببرد «اساسی» را در کنار «قوانین» قرار داده است. هم چنین «قوانین» شامل مصوبات نهاد هایی مانند شورای عالی انقلاب فرهنگی نیز نمی گردد چرا که اصل امنیت قضایی از این تفسیر جلوگیری می نماید. مقررات اسلامی را می توان فتاوی معتبر و مشهور علمای امامیه و قواعد ناشی از فقه امامیه دانست.

کلمات کلیدی:

نظارت قضایی قضات، مقررات دولتی، اصل ۱۷۰ قانون اساسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1644331>

